

התיפאורה שזכתה באוסקר — "הבריחה לחיים" המחשב יודע מי זכאי לחיות

דעות, שקצר ביקורות מסחררות וכישלון קופתי מוחץ. אם קיוותה שתשומת-הלב של המבקרים תציל אותה אחרי הסרט הזה, טעתה. כל מה שיצא לה, חוץ מיוקרה, היה היכרותה עם המנהל האמנותי של הסרט, ג'ק פוסק, שלו נישאה כעבור שנה. התפקידים מחפשים. שנתיים ל- אחר-מכן, היא כבר בת 27, נכנסה לנעליה של קארי, ומרגע זה היתה התהילה שבויה בידיה. האיגוד היוקרתי של מבקרי גיור יורק בחר בה כשחקנית-השנה (יש אומרים שמתוך הסתייגות מן המבקרים, סירבה התעשייה להצביע עבורה באוסקר). ושעה שהכל נושאים אותה על כפיים, הספיקה להופיע בשני סרטים נוספים: ברוכים הבאים ללוס-אנג'לס, שהופק עליידי רוברט אלטמן ובוים עליידי עוזרילשעבר, אלן רודולף, ובו מגלמת סיסט עקרת-בית הר ממרקה את ביתה כשרק חלקיגופה הר עליון מכוסה, וסרט שני, שלוש נשים הפעם בבימויו של אלטמן עצמו, שבו היא מגלמת אחות בבית-אבות. חסל סדר חיפוש תפקידים. עכשיו, התפקידים מחפשים אר-תה.

פעלולים

התיפאורה שזכתה באוסקר

במאה ה-23 מצטופפים כל שרידי האנר שות, מתחת לכיפת פלאסטיק ענקית. שם הם חיים ללא דאגות, כשמונחת מספקות להם את כל צרכיהם. מאויר לנשימה ועד ליינ שהם שותים. הילדים נולדים במבחנות ומתחנכים במחשב. העולם נקי, מצוחצח, יפה, מבלי לנקוף אצבע שלאנוש. רק צרה אחת יש בעולם המושלם הזה של העתיד: כדי לשמור על שיווי-משקל אקולוגי ולמנוע שואה חדשה, מוגבלת תקופת-החיים של כל אדם ל-30 שנים.

זהו נושאו של סרט מדע בדיוני חדש בשם הבריחה לחיים, שיוצג בקרוב בישראל. תפאורתו מציינות את עולם הי מחר לפי מיטב תרשימי המדענים של היום, תוך הסתייעות בדימויותיהם של עתידנים מכל התקופות, ומחלקת הפעלולים של חברת מ.ג.מ. (שהפיקה את הסרט) מסיחה בהם חיים בעזרת כל מיני-מכונות הנעות על מסילות הנמתחות באוויר בין גושי בניינים, דרך אקדחים היורים קרני-מוות ומעבדות, המחליפות לפי הזמנה חלק מן פרצופו או גופו של האדם. כל התכטיסים האלה עושים רושם אמין כל-כך, עד ש הצליחו לזכות את ממצאים, דייל רובינסון, באוסקר מיוחד.

אחד מהישגיו המרשימים ביותר של הי פעלולן הוא טכסי-ההתחדשות, הנראה בי תמונה. כל אלה שהגיעו לפירקם וחפצים לזכות במנת-חיים נוספת, מתקבצים בי אמצע האמפיתיאטרון, לבושים גלימות, מסתדרים במעגל מסביב לגביש האדום המרכזי, שהוא המחשב הראשי החורץ גר-רלותיהם. הבמה כולה מתחילה להסתובב, הגלימות נושרות מעליהם, האנשים מתחיי לים לרחף באוויר ומתפוצצים בזה אחר זה, כבעות-יסבון. האומנם זה מה שצפוי לאדם בעתיד?

לשני, עד שנתקל בה במאי צעיר בשם טרנס מאליק, והפך אותה לאהובתו בת ה-15 של רוצח פסיכטי ברט בשם אדמות

פריים קאט ("נתח מובחר"), שרעיונו הי גאוני היה אדם הופך בתוך שניות ל- נקניקות. מאו נדדה מתפקיד-מישנה אחד

צורך באישיות קולנועית חזקה באופן יוצא-דופן.

דה-נירו ממוין נקבה. "יש בה משהו המזכיר את רוברט דה-נירו", אומר עליה הבמאי בריאן דייפאלמה. "ברגע שהיא באה כמגע עם הצללויד, היא משתנה לחלוטין."

אולי זו הסיבה שההצלחה באה לה בגיגומים. בתו של פקח משרד-החקלאות בעיירה שכוחת-אל אי-שם בטקסס, כטליה, גדלה בחברת שני אחים מבוגרים יותר, ותחת השפעתם, הם אלה שהחליטו כי אליזבתרי הוא שם ארוך מדי עבור נערה קטנטנת שכזו (1.57 מ'). וכינוה סיסט. בחברתם סרקה את פרברי העיר, צדה צפרדעים וסנאים, ובמשך שנים, כך היא טוענת, "חלמתי להפוך לנערה". שתי מתנות הרנינו את ליבה. האחת, סוס שבעורתו הפכה רוכבת ממדרגה רא-שונה, והשנייה גיטרה, שבעזרתה חיברה כעצמה שירים.

וההצלחה סירבה לבוא. ואו, בהיותה בת 16, נודע לה שהאהב אהבה במיוחד, חלה בסרטן-הדם. כדי שתתגבר על מוע-קחה, שלחה הוריה לניו-יורק. וכאשר שנה לאחר-מכן, נפטר האה, הורשה להישאר בכרך הגדול ולנסות להפוך זמרת מיקצור-עית.

חברים הציעו לה לעשות תפנית, ואו פנתה לבית-האולפנה של לי סטראסברג. היא בילתה שם שישה חודשים, ובאותה עת לא שכחה לבקר בקביעות בכל מישרדי האמרגנים. לבסוף צורפה ללהקה שלמה של נערות, שהופיעו במותחן מפוקפק בשם

ספאסק וקאט — דקה אחת לפני הזוועה

כמעט כמו הציפורים של היצ'קוק. מעלתו הגדולה של הסרט היא שתי שחקניותו הראש-יות, שהיו מועמדות לאוסקר: סיסט ספאק (כתבה מימן) ופיפר לורי, נערת-שער לשעבר, שפני-הבובה-המתגברת-שלה הולמים במיוחד את מוזרותה של האם.

צ'רלטון הסטון — 15 דקות לפני הסוף

שהם נתקלים במטורף (מה יהיה על מטורפים במדים, לא נאמר כאן). זכותו היחידה של לארי פירס היא בנינו האיציטיון מן היושבים בו במהירות מירבית, בסצנת-בהלה המונית. אלא שהוא עושה זאת מאוחר מדי.

ניקנות הברווזון הנוכוער

קארי (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — תלמידת-גימנסיה תימ-הוינת ומוזרה חיה עם אמה, המטורפת מקנאות דתית, ונאלצת להסתגף כמוה בייסורי-גוף האמורים לזכך את הנפש. כל בניגולה מתעללים בה ולוענים לה, והיא מסתגרת והולכת בתוך העולם החולני המזווע שבביתה. כשהיא מוזמנת לנשף השנתי של הכיתה, נדמה לרגע כי חומת-הבידוד שלה נפרצה, והברווזון המנוער כמעט והופך לניסוכה זוהרת, כאשר באה ההשפלה הגדולה: דלי של דם-חזירים נשפך על ראשה ברגע שעומדים להכתירה כמלכת-הנשף. אז מפעילה הנערה את כישורונה המזור, הטלקיוטיס (היכולת להניע חפצים בכוח-הרצון בלבד), והיא מטביעה את כל סביבתה בקלחת של דם, אש וזוויות שאחריה נותרת רק אדמה תרוכה.

סרט-אימים זה, שהפך למעין פולחן בזעיר-אנמין באמ-ריקה והיה שם ללהיט קופתי, מאפשר לבמאי בריאן (הזדמנות שנייה) דייפאלמה להפעיל מערכת שלמה של תכטיסי מתה ואימים שנשאבו מכל תולדות הקולנוע. מי שיתקעש להתייחס לסרט ברצינות, ידלה ממנו משמעויות רבות על אי-סובלנות המוביל לאסון, ויראה בקארי את סמל האדם שדוכא תמיד על-ידי החברה, קופח על-ידי מתקדמים ומפגרים עד ששפך חמתו על כולם,

כליבו לעניים

מהומה באיצטדיון (אלבני, תל-אביב, ארצות-הברית) — מאר-תם סירטי כליבו, המציגים המוני דמויות בשיטיות מפליאה, ואחרי שהקהל התוודע אליהן בחפץ מטילים את כולן לתוך סיר גדול, שהוא לפעמים אונייה, לפעמים מטוס או מיגדל בוער, מדליקים אש ומציגים את הקערה.

במהומה באיצטדיון הסייר הוא איציטדיון ענקי בלוס-אנג'לס, שם מתנהל משהקצימר בכורוגל אמריקאי. האש הנוערת מלמטה היא צלף מטורף, מצוייד ברובה עם טלסקופ. ומי שצריך לכבות את האש לפני שיגלוש המרק הוא המישטרה, שעליה מוטלת המשימה לנטרל את הצלף, מבלי לזרוע בהלה באיצטדיון.

במקוריות מופקפת למדי מוביל הבמאי, לארי פירס, את דמויותיו אל האיציטדיון, מושיב אותן במקומותיהם, מניח להן להיצלות בשמש, נותן למישחק להתפתח, וכאשר מסתיים השלב הזה של הסרט, נותרות בקושי 15 דקות עד לסיומו. הוא ממציא מוקדימתח על-ידי אחיזת-עיניים בעזרת המצלמה, ועושה תרגילי-אשהייה נואשים כדי להסתיר את העובדה שאין לו, בעצם, מה לספר. מי שסבור כי חוסר-המשמעות מכוון, וכי מטרתו להצביע על סימליות האלמות המאיימת על חיינו היומיומיים, ניצטרך להשלים גם עם מוסר-ההשכל המנוחך של הסרט, המציע להרשות לשוטרים לפתוח באש מן המתן בכל פעם